

- 2) Zarzut drugi oparty na oczywistym błędzie w ocenie, w zakresie w jakim Trybunał Obrachunkowy nie uwzględnił wszystkich elementów zawartych w dokumentacji.
- 3) Zarzut trzeci oparty na naruszeniu art. 93, art. 94 i art. 96 rozporządzenia finansowego, gdyż strona skarżąca nie przedstawiła żadnej błędnej informacji jak też nie złożyła żadnego fałszywego oświadczenia w ramach wskazanej procedury udzielenia zamówienia.

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2011 r. — AU Optronics przeciwko Komisji

(Sprawa T-94/11)

(2011/C 120/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AU Optronics Corp. (Hsinchu, Tajwan) (przedstawiciele: B. Hartnett, Barrister, i O. Geiss, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 8761 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2010 r. w sprawie COMP/39.309 — LCD — Wyświetlacze ciekłokrystaliczne, w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

- 1) W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykazała w wymagany prawem i regułami postępowania dowodowego sposób, że instytucja ta posiadała jurysdykcję w zakresie stosowania art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, gdyż:
 - nie wykazała istnienia jurysdykcji terytorialnej;
 - nie wykazała, że domniemane porozumienie wywierało bezpośredni, istotny i przewidywalny skutek na terenie EOG.
- 2) W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że Komisja w sposób oczywisty naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w zakresie ustaleń faktycznych, stosując art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG.

- 3) W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła jej prawo do obrony.
- 4) W zarzucie piątym skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie określiła czas trwania naruszenia.
- 5) W ramach zarzutu piątego skarżąca podnosi, że Komisja w oczywiste błędny sposób ustaliła kwotę podstawową grzywny, w szczególności ze względu na to, że:
 - w oczywiste błędny sposób obliczyła wartość sprzedaży;
 - popełniła oczywisty błąd, nie biorąc pod uwagę przy ocenie wagi naruszenia indywidualnego postępowania skarżącej.
- 6) W zarzucie szóstym skarżąca podnosi, że Komisja nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia odnoszącego się do oceny wagi naruszenia.
- 7) W ramach zarzutu siódmego skarżąca utrzymuje, że Komisja błędnie zastosowała obwieszczenie w sprawie współpracy z 2002 r.,⁽¹⁾ gdyż:
 - popełniła oczywisty błąd polegający na braku uznania, że współpraca skarżącej stanowiła bardzo istotną wartość dodaną, co uzasadnia obniżenie grzywny o wartość mieszczącą się w przedziale 20 do 30 % lub w pobliżu jego górnej granicy;
 - w sposób oczywisty naruszyła prawo przez to, że oparła decyzję na kryteriach, które nie zostały przewidziane w obwieszczeniu w sprawie współpracy z 2002 r.; oraz
 - w konsekwencji, naruszyła prawo skarżącej do obrony.
- 8) W ramach zarzutu ósmego skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła jej prawo do sprawiedliwego procesu, naruszając w rezultacie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, gdyż:
 - skarżącej nie umożliwiono przesłuchania ani krzyżowego przesłuchania świadków;
 - skarżącej nie umożliwiono ustosunkowania się do sposobu obliczenia nałożonej na nią grzywny;
 - grzywnę nałożono po przeprowadzeniu niejawnego przesłuchania ustnego, w którym nie uczestniczył organ wydający decyzję; oraz
 - zaskarżona decyzja została wydana przez organ administracyjny i żaden organ sądowy nie jest właściwy do przeprowadzenia kontroli wszystkich aspektów tego aktu.

⁽¹⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywnien oraz zmniejszania grzywnien w przypadkach karteli (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2002, C 45, s. 3)